

In Memoriam Henk van Doorn

Op 14 mei 2024 is overleden onze voormalige pastor Henk van Doorn, op de leeftijd van 85 jaar. In dit *In Memoriam* willen we vooral terugblikken op zijn jaren in De Bilt.

Vanaf januari 2004 was hij het vaste gezicht van de Michaël-Laurens parochie, toen hij lid werd van het pastorale team van het Bilts Parochieverband. Zijn eerste jaren in ons midden waren redelijk turbulent: het was de tijd waarin het toenmalig parochiebestuur een besluit moest nemen over het advies aan het bisdom over de sluiting van één van beide kerken van onze parochie, Michaëlkerk of Laurenskerk, hetgeen dus de Laurenskerk is geworden. Uiteraard deed dit Henk pijn; geen enkele priester wordt graag gedwongen een kerk te sluiten!

Het waren ook de jaren waarin toe werd gewerkt naar een structuur van grotere parochies en de Martha en Mariaparochie werd gevormd, waar de Michaël-Laurens gemeenschap deel van uitmaakte. Henk maakte van 2011 tot 2012 deel uit van het pastorale team van deze parochie. In 2011 had hij afscheid genomen van onze gemeenschap. Op onze vraag wat hij graag als afscheidscadeau zou willen hebben bedacht hij iets waarvan hij misschien dacht dat dat ze dat nooit voor elkaar zouden krijgen: een spiritueel filmfestival. Nou, dat had die dan verkeerd gedacht! Vanaf 2012 is er ieder jaar (met uitzondering van de Corona periode) een filmfestival, dat inmiddels het Bilts Film Festival heet.

Iedere week zorgde Henk voor een bijdrage in wat toen al de Weekmededelingen heette. Hij schreef dan een inspirerende column, meestal met een link naar de actualiteit. En ieder jaar, met Pasen, maakte hij dan een bundel van deze columns met als titel *Zoemen en prikken van eendagsvliegjes*.

Henk ging beslist met z'n tijd mee: al spoedig had hij voor de Michaël-Laurens gemeenschap een website ingericht, die hij keurig bij hield. Alle wetenswaardigheden kwamen hierop te staan, inclusief wie er allemaal gedoopt waren, wie de Eerste heilige Communie had gedaan, wie het heilig Vormsel had ontvangen, etc. Pas veel later kwam de Algemene Verordening Gegevensbescherming en bleek de publicatie op internet van dit overzicht niet zo'n succes ...

Ook was Henk actief op Twitter (voor de jongeren onder ons: zo heette X vroeger) en had hij z'n eigen website [Spinario](#) met allerlei informatie, wetenswaardigheden, etc.

Dat Henk een min of meer vooruitziende blik had bleek uit het feit dat hij al vóór de totstandkoming van de structuur van een grote parochie met verscheidene gemeenschappen die ieder hun eigen pastoraatgroep en locatieraad hadden, in De Bilt vast begon met een pastoraatgroep *in oprichting*, zoals hij het noemde. Op deze manier zou onze gemeenschap op de toekomst zijn voorbereid. Hij had een aantal mensen die een pastorale en/of theologische vorming hadden gehad bij elkaar gezocht en hen gevraagd zitting te nemen in deze groep. Daarin maakte men kennis met wat er zoal kwam kijken op het gebied van pastoraat, catechese, liturgie, etc. binnen een geloofsgemeenschap. Deze groep startte in januari 2008 en heeft sindsdien gedraaid, uiteraard in steeds wisselende samenstelling.

Henk bleef altijd een leraar: graag gebruikte hij de homilie om bepaalde theologische zaken uit te leggen. Veel heeft hij voor elkaar gekregen, o.a. met *staan is de juiste gebedshouding*. Nog altijd zijn het de Michaël-Laurens parochianen die *en masse* gaan staan bij het Eucharistisch gebed, mede dankzij het zinnetje dat Henk ons jarenlang ingeprent heeft!

Op liturgisch gebied heeft Henk ons ook kennis laten maken met het Getijdengebed. De bijeenkomsten van de pastoraatgroep *i.o.* begonnen stevast met het bidden van de vespers; later heeft hij ons gestimuleerd om op de dinsdagmorgen, toen hij niet meer wekelijks de Eucharistie bij ons kon vieren, het morgengebed te bidden, een goede gewoonte die we nog steeds hebben binnen onze gemeenschap.

Zijn liefde voor de Oecumene bleek ook uit zijn inspanningen om op 1 januari, de gebedsdag voor de vrede, ook in De Bilt een gebed voor de vrede te houden, het liefst met jongeren uit alle geledingen, inclusief uit de joodse en moslimgemeenschap. Dat is een aantal jaren goed gegaan, alleen de belangstelling van katholieke zijde was erg gering, hetgeen ertoe geleid heeft dat hij hiermee opgehouden is. Ook de vredespaal, die al jarenlang voor de kerk staat, was mede een initiatief van hem.

Henk was niet altijd even makkelijk in de omgang. Hij had gewoon altijd gelijk, ook als bewezen was dat hij ongelijk had, dan nog had hij gelijk.

Ook zijn contact met parochianen was niet altijd even soepel. Hij had dan ook, zoals hij zelf zei, geen grote pastorale kwaliteiten.

Maar aan de andere kant: je deed nooit tevergeefs een beroep op hem. Of het nu was voor een uitvaart, een ziekenzalving, een doop: hij stond klaar, 100%. Immers, priester ben je voor altijd, een priester gaat niet met pensioen, aldus de woorden van Henk zelf. Dienstbaarheid stond altijd hoog in zijn vaandel.

Een toegewijd priester is van ons heengegaan. Op donderdag 23 mei hebben we temidden van familie en vrienden afscheid genomen van Henk in een Eucharistieviering, waarin onze pastoor Skiba de celebrant was. Moge hij nu rusten in vrede.